

Arrest

nr. 37 358 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaten E. VAN GERVEN en E. VAN LAER en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 3 maart 2008 België binnen en dient op 7 maart 2008 een asielaanvraag in.

Op 5 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 oktober 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 17 370 aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 november 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2009 leggen verzoeker en zijn Belgische partner D.V.A. een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 23 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner duurzame relatie. Aan verzoeker wordt meegedeeld dat hij binnen de drie maanden, ten laatste op 22 september 2009, de volgende documenten dient voor te leggen: bewijzen duurzame relatie.

Op 14 oktober 2009 stelt de lokale politie een samenwoningverslag op. Verzoeker en zijn partner verblijven samen op het gecontroleerde adres.

Op 16 oktober 2009 maakt de stad Gent aan de Dienst Vreemdelingenzaken het door verzoeker neergelegde e-mailverkeer tussen hemzelf en zijn partner over. Deze mails werden verstuurd in de periode 2 november 2008 -19 november 2008.

Op 21 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“(…)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 23.06.2009 door S.S. (...), van Nepalese nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan van mails van november 2008.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van:

- artikel 40bis § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

- het zorgvuldigheidsbeginsel, afgeleid uit artikel 1382 B.W.

- art. 2 en art. 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Samenvatting:

9. De bestreden beslissing weigert een verblijf van meer dan drie maanden gebaseerd op het verkeerde wetsartikel, minstens is de beslissing niet afdoend gemotiveerd of met de nodige voorzichtigheid genomen.

Toelichting:

10. De staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde op 21 oktober 2009 dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar

met zijn partner zoals vereist door de wet van 15 december 1980 en dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (Criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

11. Dat de staatssecretaris bij zijn beslissing zich echter verkeerdelijk gebaseerd heeft op artikel 40 bis §2, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980 en niet op artikel 40 bis §2, eerste lid 1° van dezelfde wet:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Uit de wettekst blijkt duidelijk dat aan personen die een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd in België aan het huwelijk hebben gesloten geen bijkomende vereiste van een duurzame en stabiele relatie dienen aan te tonen zoals gesteld wordt in artikel 40 bis §2, 10 van de Wet van 15 december 1980.

Deze voorwaarde wordt enkel gesteld voor de gevallen waarin weliswaar een geregistreerd partnerschap werd gesloten overeenkomstig een wet doch dit geregistreerd partnerschap in België niet als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk, artikel 40 bis §2 20 van de Wet van 15 december 1980.

12. In de parlementaire voorbereiding bij de wet kan het volgende gelezen worden omtrent dit geregistreerd partnerschap:

“Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht.

Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M. 1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek”. (Parl. St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p 41).

13. In België dient de wettelijke samenwoning aanzien worden als gelijkwaardig aan het huwelijk. Niettegenstaande er uiteraard niet kan gesproken worden over een volledige gelijkschakeling, dienen beide begrippen wel als gelijkwaardig beschouwd worden:

- Op de eerste plaats wordt de vereiste gesteld dat men niet verbonden mag zijn door een huwelijk of andere wettelijke samenwoning wil men een verklaring van wettelijk samenwoning afleggen (zie art. 1475 §2 eerste lid 1° B.W.). Ook maakt het sluiten van een huwelijk een einde aan de wettelijke samenwoning (zie art. 1476 §2 B.W.)

De analogie met artikel 213 B.W. waarin een getrouwheidsverlichting wordt omschreven is groot.

- Ook artikel 214 B.W. wordt geïmplementeerd in de wettelijke samenwoning, aangezien een verklaring enkel kan afgelegd worden indien beide personen dezelfde verblijfplaats bewonen.

- Artikel 215 B.W., net zoals artikel 220 1 en 224 1 B.W. worden uitdrukkelijk van toepassing verklaard op wettelijk samenwonenden (zie art. 1477 §2 B.W.).

- Artikel 216 en 218 B.W. zijn regels die ook gelden in de situatie tussen wettelijk samenwonenden aangezien ook zij vrij hun beroep kunnen uitoefenen of zonder toestemming van de andere wettelijk samenwonende een brandkast of depositorekening kunnen openen.

- Wettelijk samenwonenden dragen naar evenredigheid bij in de lasten van het samenleven (dit naar analogie met artikel 217 en 221 B.W.) en schulden aangegaan door een van de samenwonenden ten behoeve van het samenleven en van de kinderen die zij samen opvoeden verbinden de ander samenwonende hoofdelijk, met uitzondering van buitensporige schulden (dit naar analogie met artikel 222 B.W.) (zie art. 1477 §3 en §4 B.W.).

- Ook dringende en voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden ingeval een ernstige verstoring van de verstandhouding tussen de wettelijk samenwonenden zich voordoet (zie artikel 1479 B.W.), dit naar analogie met artikel 223 B.W.

Gelet op het feit dat de rechten en verplichtingen van gehuwden in zeer grote mate overeenstemmen met de rechten en verplichtingen van wettelijk samenwonenden moeten beide begrippen als gelijkwaardig in België beschouwd worden.

14. Verzoeker en de heer D.V.A. lieten reeds 12 juni 2009 hun relatie van samenleven formeel registreren voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent (zie stuk 6) en dit wettelijk samenwonen dient als gelijkwaardig aan het huwelijk in België beschouwd te worden.

Hierdoor diende de aanvraag van verzoeker, d.d. 23 juni 2009 onder het toepassingsgebied van artikel 40bis §2, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 beoordeeld te worden alwaar de voorwaarde van het aantonen van een duurzame en stabiele relatie niet gesteld wordt.

Ook in het aangehaalde artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008 wordt enkel verwezen naar artikel 40 bis §2, eerste lid, 20 wat betreft de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie.

De staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft zich bij zijn beslissing dan ook verkeerdelijk gebaseerd op artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 door de vereiste van een duurzame en stabiele relatie te stellen.

15. Door deze vereiste te stellen, wordt een inbreuk gemaakt op artikel 40 bis 2, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980, aangezien een extra voorwaarde wordt gesteld die niet kan teruggevonden worden in de wet.

16. Minstens werd de beslissing van de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid niet met voldoende voorzichtigheid genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167 411: R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154 954).

Aangezien de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in zijn beslissing het feit dat verzoeker en de heer D.V.A. vanaf 12 juni 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning hadden afgelegd en hierdoor dus een geregistreerd partnerschap hadden afgesloten, niet in aanmerking heeft genomen en bovendien geen rekening heeft gehouden met het verslag opgesteld door politiefunctionaris V. N. (zie stuk 11) wijst op een onzorgvuldige voorbereiding en maakt dat de beslissing genomen werd op een foutieve feitenvinding.

Hierdoor werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd bij het nemen van de beslissing d.d. 21 oktober 2009.

17. Ook werd de beslissing genomen door de Staatssecretaris d.d. 21 oktober 2009 niet afdoend gemotiveerd. Niettegenstaande in het K.B. van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen criteria worden vastgelegd die een stabiele relatie aantonen, kunnen deze criteria niet als limitatief worden bestempeld, doch eerder als exemplatief. Het is enkel voor de in het KB. Opgenomen gevallen dat met zekerheid het stabiel karakter van een relatie wordt aangetoond.

Maar ook andere gevallen, zoals in casu, kunnen vallen onder de noemer duurzame en stabiele relatie.

18. Immers het feit dat ongeveer een jaar na het voorgelegde e-mailverkeer in de periode van 2 november 2008 tot 12 november 2008 (zie stuk 3) tussen verzoeker en de heer D.V.A. deze relatie nog steeds voortduurt; meer nog dat verzoeker en de heer D.V.A. op het tijdstip van de beslissing, d.d. 21 oktober 2009, reeds meer dan 9 maanden samenwonen, officieel sedert 10 januari 2009 (zie stuk 4) en van dit samenwonen een verklaring, d.d. 12 juni 2009, werd vastgelegd zijnde 4 maanden voor het nemen van de betwiste beslissing d.d. 21 oktober 2009 (zie stuk 6) zijn allemaal elementen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie tussen verzoeker en de heer D. V. A. staven.

Bovendien ook de zus, mevrouw K. V. A., en broer, de heer G. V. A., van de heer D. V. A. verklaren dat verzoeker en de heer D.V.A. onafgebroken samenwonen sinds 10 januari 2009 (zie stuk 5)

Ook het verslag opgesteld door de politiefunctionaris V. N. (zie stuk 11) vermeldt duidelijk dat "alle kledij en persoonlijke voorwerpen aanwezig zijn".

Dat bovendien uit het e-mailverkeer tussen verzoeker en D.V.A. duidelijk naar voor komt dat er gesprekken zijn geweest tussen beide over hun achtergrond en familiebanden. Dat bij verzoeker duidelijk de wil aanwezig is om de Nederlandse taal te leren, dat verzoeker en de heer D.V.A. nu reeds gedeeltelijk in het Nederlands communiceren doch daarnaast als gemeenschappelijke taal ook het Engels beide machtig zijn.

Uit al deze gegevens dient afgeleid te worden dat de relatie tussen verzoeker en de heer D.V.A. dan ook als duurzaam en stabiel dient gedefinieerd te worden.

Dat de Staatssecretaris al deze gegevens verkeerdelijk van tafel veegt met de loutere stelling:

"Betrokkene brengt slechts het bewijs aan van mails van november 2008."

Hieruit wordt duidelijk dat de inhoud van de mails, de verklaring van wettelijke samenwoning en het opgestelde verslag van wettelijke samenwoning ten onrechte niet in rekening werden gebracht bij de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, hetgeen een schending inhoudt van

artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

19. Het middel is dan ook gegrond."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het geregistreerd partnerschap dat wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een partnerschap betreft dat geregistreerd is in een ander land dan het gastland. Dit volgt uit artikel 2.2. punt b van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38). De memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die artikel 40bis heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet bepaalt immers: *"Deze bepaling is vernieuwend door zich open te stellen voor een toekomstige evolutie van het privaatrecht die betrekking heeft op de gelijkstelling met de echtgenoot van de buitenlandse partner, die met de vreemdeling bij wie men zich komt voegen verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat in België als gelijkwaardig met het huwelijk wordt beschouwd. Dezelfde wijziging wordt aangebracht aan artikel 10 van de wet, dat de gezinshereniging regelt van de vreemdeling die geen burger is van de Unie. De bedoelde situatie is die van de Scandinavische partnerschappen, waarvan de gelijkstelling met het huwelijk momenteel wordt onderzocht door de FOD Justitie. Deze gelijkstelling zal echter pas gevolgen hebben voor het vreemdelingenrecht op de datum die wordt vastgelegd door een koninklijk besluit waarover in de Ministerraad wordt overlegd. In dit koninklijk besluit worden de gevallen bepaald waarin een geregistreerd buitenlands partnerschap als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk moet worden beschouwd in België."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. Doc. Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 39).

Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt in hoofdstuk III de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, moet worden beschouwd als gelijkwaardig met een huwelijk. In artikel 4 van dit koninklijk besluit wordt een partnerschap dat werd geregistreerd op basis van de wetgeving van Denemarken, Duitsland, Finland, IJsland, Noorwegen, Verenigd Koninkrijk en Zweden beschouwd als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België. Bovendien stelt de Memorie van Toelichting uitdrukkelijk dat de wettelijke samenwoning, zoals voorzien in de artikelen 1475 tot 1479 van het BW onder het toepassingsgebied valt van artikel 40bis, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. Doc. Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 39-41).

Artikel 1475 van het BW bepaalt dat onder wettelijke samenwoning wordt verstaan de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476. In casu heeft verzoeker inderdaad op 12 juni 2009 een verklaring van wettelijk samenwonen afgelegd.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd, de partner waarmee de burger van de unie een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon. In uitvoering van artikel 40bis, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 bepaalt dat het stabiel karakter wordt aangetoond in drie welomschreven gevallen.

Verzoeker die een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° een aanvraag indiende als familielid van een burger van de Unie, diende het bewijs te leveren van een duurzame en stabiele relatie. Dit blijkt overigens ook uit de bijlage 19ter

opgesteld op 23 juni 2009. De bijlage vermeldt dat verzoeker een aanvraag indiende als “partner duurzame relatie” en niet als “gelijkgestelde partner”. Bovendien vermeldt deze bijlage dat verzoeker bewijzen van een duurzame relatie diende over te maken. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, deed verzoeker dit niet. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij valt onder de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zet verwerende partij uiteen dat de bestreden beslissing zowel de juridische bepalingen als de feitelijke motivering bevat. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd derwijze dat niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Inzake de materiële motiveringsplicht zet verwerende partij uiteen dat verzoeker diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zoals geconcretiseerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 5 april 2008. Dit artikel bevat een limitatieve opsomming van de gevallen waarin een relatie kan gezien worden als stabiel. Verzoeker heeft de gevraagde bewijzen niet geleverd en betwist niet dat hij geen andere documenten heeft overgemaakt. Hij kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Inzake de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht repliceert verwerende partij dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Het bestuur heeft de elementen die de zaak werkelijk kenmerken, opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing.

2.3. In de repliekmemoirie breidt verzoeker het middel uit naar de schending van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij herhaalt het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en voegt eraan toe dat ook andere gevallen zoals in casu kunnen vallen onder de noemer duurzame en stabiele relatie, zoals ook gesteld wordt door de Europese Commissie in haar aanbevelingen omtrent de Richtlijn 2004/38.

Verzoeker voegt tevens het volgende toe:

“Antwoord op de nota van de verwerende partij:

20. In de memorie van toelichting wordt omtrent artikel 40bis bepaald dat dit artikel een vernieuwing vormt in het privaatrecht, waarbij de mogelijkheid bestaat voor de buitenlandse partner dat zijn status gelijkgeschakeld kan worden met de status van een echtgenoot (Wetsontwerp tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. Doc. Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 39).

Dat een bespreking in het kader van de internationale context waarbij wordt bepaald welke in het buitenland geregistreerde partnerschappen als gelijkaardig zullen worden beschouwd (zie art. 3 K.B. van 7 mei 2008), uiteraard niet sowieso tot gevolg heeft dat een partnerschap geregistreerd in België niet gelijkwaardig aan het huwelijk kan verklaard worden.

21. In de Circulaire d.d. 29 mei 2007 tot wijziging van de circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelstatuut worden de criteria gesteld tot beoordeling van het al dan niet gelijkwaardig karakter van een geregistreerd partnerschap met het huwelijk.

22. Een eerste criteria dat wordt gesteld is deze van de onmogelijkheid om een huwelijk te sluiten zolang het partnerschap niet is ontbonden. In de België stelt het huwelijk automatisch een einde aan de wettelijke samenwoning (zie art. 1476 B.W.) en bovendien kan men slechts een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen indien men niet door een huwelijk verbonden is (zie art. 1475 §2 eerste lid 10 B.W.). Hierdoor zijn zowel het huwelijk als het geregistreerd samenwonen exclusieve samenlevingsvormen en kunnen beide nooit samen bestaan.

Aan het eerste criteria is dan ook voldaan om te spreken over een gelijkwaardigheid.

23. De tweede voorwaarde die gesteld wordt, is deze van het bevatten van een identieke of nagenoeg identieke regeling voor het geregistreerd partnerschap als bij het huwelijk voor wat betreft de ontstaanswijze, de gevolgen en de ontbinding van de relatie.

De ontstaanswijze van het geregistreerd partnerschap loopt in grote lijnen gelijk met dat van het huwelijk. Het startpunt is het afleggen van een verklaring op de burgerlijke stand (zie art. 63 en 64 B.W.

en art. 1475 B.W.). In beide vormen worden de partijen gewezen op hun verplichtingen en rechten in het kader van hun relatie (zie art. 75 B.W. en art. 1475 B.W.). De ontstaanswijze loopt dan ook in grote mate gelijk.

24. Wat betreft de gevolgen bestaat geen enkele twijfel over de gelijkwaardigheid tussen beide vormen van samenleven, zoals hierboven reeds werd aangetoond (zie punt 14).

25. Voor het ontbinden van een wettelijk samenwonen volstaat de verklaring van een van de wettelijk samenwonenden op de burgerlijke stand; waarna de andere op de hoogte wordt gebracht via betekening van een gerechtsdeurwaardersexploot (zie art. 1476 §2 BW).

Met de wetswijziging van 27 april 2007 werd het verkrijgen van een echtscheiding aanzienlijk eenvoudiger gemaakt. Zo kan één van de echtgenoten op eigen houtje de echtscheidingsprocedure inleiden en bekomen zonder inmenging van de andere echtgenoot (zie art. 229 §3 B.W.).

Beide vormen kunnen dus op basis van een eenzijdige beslissing worden ontbonden. Ook wordt aan de beëindiging van het wettelijk samenwonen een verandering in het bevolkingsregister gekoppeld (zie artikel 146 §2 zesde lid B.W.).

Het wettelijk samenwonen heeft dus wel degelijk een gelijkwaardige invloed op de status van een persoon als het huwelijk.

26. Gelet op al deze bovenstaande gelijklopende regelingen voor wat betreft het huwelijk en het wettelijk samenwonen moet dan ook besloten worden tot een gelijkwaardigheid van het wettelijk samenwonen in België met het huwelijk.

Verzoeker en de heer D.V.A. lieten reeds op 12 juni 2009 hun relatie van samenleven formeel registeren voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent (zie stuk 6) en dit wettelijk samenwonen dient als gelijkwaardig aan het huwelijk in België te worden beschouwd.

Hiervoor diende de aanvraag van verzoeker, d.d. 23 juni 2009 onder het toepassingsgebied van artikel 40bis §2, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 beoordeeld te worden alwaar de voorwaarde van het aantonen van een duurzame en stabiele relatie niet gesteld wordt.

Ook in het aangehaalde artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008 wordt enkel verwezen naar artikel 40 bis §2, eerste lid 2° inzake de criteria gesteld voor het stabiel karakter van een relatie.

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft zich bij zijn beslissing d.d. 21 oktober 2009 dan ook ten onrechte gebaseerd op artikel 40bis §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 augustus 1980 door de vereiste van een duurzame en stabiele relatie te stellen.

27. Door deze vereiste te stellen, wordt een inbreuk gemaakt op artikel 40 bis §2, eerste lid 10 van de Wet van 15 december 1980, aangezien een extra voorwaarde wordt gesteld die niet kan teruggevonden worden in de wet.

28. Mocht U edele oordelen dat de beslissing diende genomen te worden onder toepassing van artikel 40 bis §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 augustus 1980, dan werd in de aangevochten beslissing niet voldoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad, 29 april 2004, voorziet immers de verplichting dat om in geval de partner van de burger van de Unie een verblijfsrecht aanvraagt, steeds de persoonlijke situatie nauwkeurig dient onderzocht te worden, teneinde te besluiten tot het al dan niet duurzaam karakter van de relatie (zie art. 3, 2°, b Richtlijn 2004/38/EG).

Dat bovendien in een Communicatie opgesteld door de Europese Commissie omtrent Richtlijn 2004/38/EG duidelijk wordt gesteld dat ook met andere aspecten rekening dient gehouden te worden buiten de vereiste van een minimumtermijn om het al dan niet duurzaam karakter van een partnerschap vast te stellen (zie stuk 12).

29. Dat de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, d.d. 21 oktober 2009, zijn beslissing verkeerdelijk steunt op de gronden:

“Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan van mail van november 2008.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.” (zie stuk 1).

In deze beslissing werd op de eerste plaats niet de persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht, maar werd enkel gekeken naar het tijdstip van het mailverkeer. In de bestreden beslissing worden de door verzoeker aangebrachte stukken, zoals daar zijn het bewijs van wettelijk samenwonen en het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging (zie stuk 11), niet mee opgenomen in de beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Dat hiermee dan ook de Richtlijn 2004/38/EG niet werd nageleefd.

Daarnaast blijkt duidelijk uit de aangevochten beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, d.d. 21 oktober 2009, dat enkel op basis van de termijnvereiste de verblijfsaanvraag van verzoeker werd geweigerd (zie stuk 1), dit niettegenstaande de Europese Commissie stelt dat ook andere elementen in rekening dienen gebracht te worden voor de beoordeling van het al dan niet duurzaam karakter van een relatie (zie stuk 12).

Bovendien heeft U edele, d.d. 29 januari 2009, ook reeds beslist dat de twee jarige termijn opgenomen in het K.B. van 7 mei 2008, een bijkomende vereiste betreft die niet terug te vinden valt in de wet (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 januari 2009, nr. 22.227).

30. De beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden door de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, d.d. 21 oktober 2009 (zie stuk 1), vormt dan ook een inbreuk op artikel 40 bis § 2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980, aangezien noch de persoonlijke situatie, noch andere elementen buiten het stellen van een termijn in rekening werden gebracht bij het nemen van de beslissing.

31. Het middel is dan ook gegrond.”

2.4.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat hij onder de toepassing valt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en niet onder de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van dezelfde wet, zodat hij niet hoeft te voldoen aan de bijkomende voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn van 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.”

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Verzoeker zet uiteen dat hij op 12 juni 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner heeft afgelegd en dat deze verklaring moet worden gelijkgesteld aan een huwelijk, zodat hij valt onder 1° van artikel 40bis, § 2, eerste lid en niet dient te voldoen aan de voorwaarden gesteld in 2° van artikel 40bis, § 2, eerste lid.

Daargelaten de vraag of een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand kan worden gelijkgesteld met een huwelijk, wijst de Raad op artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel is opgenomen onder “*Hoofdstuk III. Gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°; van de wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk*” en bepaalt dat een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van de wetgeving van Denemarken, Duitsland, Finland, IJsland, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk en Zweden, beschouwd wordt als gelijkwaardig met een huwelijk in België. In de Memorie van Toelichting werd opgemerkt dat de gelijkstelling van het geregistreerd partnerschap met het huwelijk in België pas gevolgen zal hebben voor het vreemdelingenrecht op de datum die wordt vastgelegd door een koninklijk besluit. In dit koninklijk besluit worden de gevallen bepaald waarin een geregistreerd buitenlands partnerschap als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk moet worden beschouwd in België (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. Doc. Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 39-40). In casu is dit het hierboven vermelde koninklijk besluit van 7 mei 2008.

Hieruit blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat het geregistreerd partnerschap waarvan sprake is in 1° van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel geldt voor partnerschappen geregistreerd volgens de wetgeving van deze zeven aangeduide landen.

Het geregistreerde partnerschap waarvan sprake in 2° van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet geldt dan ondermeer voor de partnerschappen geregistreerd volgens Belgische wetgeving.

In de Memorie van Toelichting wordt in dit verband het volgende bepaald:

“De richtlijn voorziet het recht op gezinshereniging van de partners van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk niet. Deze partners worden vermeld in artikel 3, § 2, b) van de richtlijn, volgens hetwelk het gastland, overeenkomstig zijn nationaal recht, de binnenkomst en het verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, vergemakkelijkt. Overeenkomstig artikel 37 van de richtlijn, dat de Lidstaten toestaan om gunstigere bepalingen toe te passen op de personen waarop de richtlijn betrekking heeft, heeft de regering beslist om het recht op gezinshereniging toe te kennen aan de partners die aan de bovenvermelde voorwaarden voldoen.”

en

“Op deze personen zal voortaan, onder bepaalde voorwaarden, hetzelfde regime als op de echtgenoot van de vreemdeling bij wie men zich komt voegen worden toegepast. Om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten moet de bedoelde vreemdeling door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn en met die persoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben. De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie zullen bepaald worden bij een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit.”

en

“Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M. 1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek. Het begrip van een duurzame en stabiele relatie wordt momenteel reeds gebruikt in het kader van de voornoemde omzendbrief van 30 september 1997. Het kan gaan om een relatie die begon op het moment dat beide partners nog in het buitenland verbleven, om een in België bestaande relatie of een combinatie van beide.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. Doc. Kamer 2006-2007, Doc 51 2845/001, 40-41).

Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat hij, na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning in België, zou vallen onder de toepassing van 1° van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, nu artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 uitdrukkelijk vermeldt dat enkel de partnerschappen geregistreerd volgens de wetgeving van één van de zeven opgesomde landen hiervoor in aanmerking komen en uit de Memorie van Toelichting duidelijk blijkt dat 1° en 2° van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet verschillende gevallen betreffen en dat de Belgische wetgeving met 2° een gunstiger regeling voorziet dan deze omschreven in de Richtlijn 2004/38.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in de aanvraag van verzoeker, door hemzelf ondertekend, werd aangeduid dat hij deze aanvraag indiende als “partner duurzame relatie” en niet in de hoedanigheid van “gelijkgestelde partner”.

De verwijzingen naar de artikelen in het Burgerlijk Wetboek over het huwelijk enerzijds en de wettelijke samenwoning anderzijds, doen hieraan geen afbreuk, daargelaten de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan uitspreken over de gelijkwaardigheid van beide instituten.

Waar verzoeker in de repliekmemoirie verwijst naar de Circulaire van 29 mei 2007 tot wijziging van de circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeel statuut, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienend is, nu verzoeker en zijn partner in casu louter volgens Belgisch recht een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd.

Nu vaststaat dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op correcte wijze toepassing gemaakt wordt van de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vermeld in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008.

De schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

In de mate waarin verzoeker voor het eerst in de memorie van wederantwoord de schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° aanvoert, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk, nu dit geen middel van openbare orde betreft en verzoeker deze schending reeds had kunnen aanvoeren in het inleidend verzoekschrift.

2.4.2. Voor een goed begrip van de zaak wordt het tweede onderdeel van het enig middel, waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, behandeld na de bespreking van het derde onderdeel van het middel.

2.4.3. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Hij verwijst naar de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en voert aan dat de criteria die worden opgesomd in het koninklijk besluit van 7 mei 2008 niet als limitatief kunnen worden bestempeld, maar eerder als exemplatief. Verzoeker zet uiteen dat deze criteria enkel gelden voor de in dit koninklijk besluit opgenomen gevallen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet, en dat hij onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij voldoet aan één van de criteria van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie al minstens een jaar moet duren, de partners beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd en dat zij geen duurzame relatie mogen hebben met een andere persoon. Het tweede lid van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°, worden bepaald bij koninklijk besluit. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 bepaalt deze criteria en luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende vermeld:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2000).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan van mails van november 2008.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend op 23 juni 2009. Als bewijs van het duurzaam karakter van de relatie heeft verzoeker e-mailverkeer ingediend tussen hem en zijn partner voor de periode 2 november 2008-19 november 2008. Verzoeker legde geen andere documenten voor. Uit het samenwoningverslag van 14 oktober 2009 blijkt dat verzoeker op dat moment samenwoont met zijn partner.

Al de vaststellingen in de bestreden beslissing steunen bijgevolg op de stukken van het dossier. In het middel zet verzoeker uiteen dat hij reeds sedert 10 januari 2009 samenwoont met zijn partner en dat op het moment van het indienen van het verzoekschrift, nl. 23 november 2009, hij reeds een jaar een relatie heeft zoals blijkt uit het e-mailverkeer van november 2008. Deze opmerkingen van verzoeker doen echter geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er onvoldoende bewijs is dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag op 23 juni 2009 of dat er onvoldoende bewijs is dat verzoeker -die op 3 maart 2008 België is binnengekomen- en zijn partner elkaar ten minste twee jaar kennen. Ook het feit dat uit het samenwoningverslag blijkt dat verzoeker en zijn partner op dat moment effectief samenwonen en dat dit niet wordt betwist door verwerende partij, brengt niet mee dat dit een bewijs vormt dat voldaan is aan de vereiste van een samenwoning van minstens een jaar.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen dat de relatie van verzoeker en zijn partner op het moment van de bestreden beslissing niet voldeed aan de wettelijke en bij koninklijk besluit vooropgestelde criteria voor een duurzame en stabiele relatie.

Waar verzoeker aanvoert dat de criteria van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 niet van toepassing zijn op zijn relatie, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel, waarin

wordt uiteengezet dat verzoeker wel valt onder de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008.

Waar verzoeker aanvoert dat ook een relatie die niet voldoet aan de wettelijke criteria duurzaam en stabiel kan zijn omdat ook de Europese Commissie in haar aanbevelingen omtrent Richtlijn 2004/38 aanneemt dat niet enkel een termijnvereiste kan worden gesteld, wijst de Raad erop dat in deze door verzoeker voorgelegde aanbeveling te lezen staat dat nationale wetgeving, naast bijv. een minimale tijdsduur van de relatie ook andere aspecten in aanmerking dient te nemen. Verzoeker kan de eventuele schending van deze aanbeveling van de Commissie van 2 juli 2009 die gericht is tot het Europees Parlement en de Raad niet rechtstreeks invoeren. De Raad wijst er daarnaast op dat in de criteria opgenomen in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 sprake is van andere elementen dan louter de tijdsduur van de relatie en dat verzoeker, naast het e-mailverkeer uit de periode november 2008 geen andere documenten heeft bijgebracht die wijzen op een duurzame en stabiele relatie met zijn partner terwijl hem daar wel naar gevraagd was. Uit de stukken van het dossier blijkt dat met het samenwoningverslag dat dateert van 14 oktober 2009 rekening werd gehouden. Een samenwoningverslag geldt niet voor het verleden. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoeker in de repliekmemorie de schending van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG aanvoert, merkt de Raad op dat deze richtlijn reeds werd omgezet in nationale wetgeving, zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET